

L' ARBRE DOMÈSTIC

En aquesta vida he tingut molts secrets. Però un dels més grossos, potser el que estava més en pugna amb la veritat oficial, és el que ara trobo oportú d'explicar.

Un matí, en llevar-me, vaig veure que en el menjador de casa meva hi havia nascut un arbre. Però no us penseu: es tractava d'un arbre de debò, amb arrels que es clavaven a les rajoles i unes branques que es premien contra el sostre.

Vaig veure de seguida que allò no podia ésser la broma de ningú, i no tenint persona estimada a qui confiar certes coses, vaig anar a trobar la policia.

Em va rebre el capità, amb uns grans bigotis, com sempre, i duent un vestit l'elegància del qual no podria explicar, perquè el tapaven els galons. Vaig dir:

-Us vinc a fer saber que en el menjador de casa meva hi ha nascut un arbre de debò, al marge de la meva voluntat.

L'home, vós direu, es va sorprendre. Em va mirar una bona estona i després digué:

-No pot ésser.

-Sí, és clar. Aquestes coses no se sap mai com van.

Però l'arbre és allí, prenent llum i fent-me nosa.

Aquestes paraules meves van irritar el capità. Va donar un cop damunt la taula amb la mà plana, va alçar-se i m'agafà una solapa. (Allò que fa tanta ràbia.)

-No pot ésser, dic. -repetí- Si fos possible això, seria possible qualsevol cosa. Enteneu? S'hauria de re-

passar tot el que han dit els nostres savis i perderíem més temps del que sembla al primer cop d'ull. Estaríem ben arreglats, si en els menjadors dels ciutadans qualssevol hi passessin coses tan extraordinàries:

~~"Els revolucionaris"~~
"Els revolucionaris alçarien el cap, tornarien a discutir-nos la divinitat del rei, i qui sap si ~~alguna potència~~ encuriosida, ens declararia la guerra. Ho compreneu?

-Sí. Però a desgrat de tot, he tocat l'arbre amb les ~~meves mans~~ meves mans.

-Apa, apa, oblideu-ho. Compartiu amb mi, només, aquest secret, i l'estat pagarà bé el vostre silenci.

Ja anava a arreglar un xec quan es mobilitzà la meva consciència. Vaig preguntar:

¿Que és d'interès nacional, això?

-I tant!

-Doncs no vull ni un cèntim. Jo per la pàtria tot, sabeu? Podeu manar.

Al cap de quatre dies vaig rebre una carta del rei donant-me les gràcies. I qui, amb això, no se sentiria ben pagat?
